

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 68/2024-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Slovenskej sporiteľne, a.s.**, Tomášikova 48, Bratislava, IČO 00 151 653, zastúpenej Advokátska kanceláriou Mária Grochová a partneri s.r.o., Bočná 10, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 24Co/3/2020-206 z 26. novembra 2020 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/119/2021 z 29. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 2. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 24Co/3/2020-206 z 26. novembra 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2Cdo/119/2021 z 29. júna 2023 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 8C/81/2016 sa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) domáhala proti sťažovateľke vydania bezdôvodného obohatenia v sume 171 eur s príslušenstvom.

3. Rozsudkom č. k. 8C/81/2016-153 zo 6. mája 2020 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) okresný súd žalobe vyhovel a sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 171 eur spolu s príslušenstvom, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a rozhodol o náhrade trov konania.

3.1. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňa uzavrela 5. augusta 2005 so sťažovateľkou zmluvu o splátkovom úvere č. [REDAKOVANÉ], ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru v sume 829,85 eur s mesačnou splátkou 22,67 eur, fixnou úrokovou sadzbou 17,30 % ročne, splatnosťou prvej splátky 20. septembra 2005 a konečnou splatnosťou úveru 20. júla 2010. V zmluve bola určená ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) vo výške 10,31 %, ktorá podľa názoru okresného súdu odporuje zákonu, je v neprospech spotrebiteľa, preto bolo potrebné poskytnutý úver považovať za bezpoplatkový a bezúročný podľa v tom čase platného a účinného § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“). Keďže žalobkyňa zaplatila prostredníctvom viacerých platieb celkovo sumu 1 000,85 eur, sťažovateľka sa podľa okresného súdu bezdôvodne obohatila o sumu 171 eur. Okresný súd súčasne konštatoval, že žalobkyňa uplatnila svoje právo v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby, keďže vedomosť o nesprávnom údaji RPMN nadobudla v januári 2016 po konzultácii so združením na ochranu spotrebiteľov a žalobu podala 21. júna 2016.

4. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalobkyni priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Stotožnil sa so záverom okresného súdu, že žaloba bola podaná v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby. V súvislosti s odvolacou námietkou sťažovateľky týkajúcou sa správnosti uvedeného údaja RPMN v zmluve o úvere odvolací súd odkázal na konkrétne body odôvodnenia svojho zrušujúceho uznesenia č. k. 24Co/77/2018-65 z 30. apríla 2019.

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP.

6. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľky zamietol ako nedôvodné podľa § 448 CSP a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. V odôvodnení skonštatoval, že namietanú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP nezistil, keďže súdy nižšej inštancie vo svojich rozhodnutiach podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, pričom súčasne citovali zákonné ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. V súvislosti s tvrdeným nesprávnym údajom RPMN dovolací súd odkázal na odôvodnenie zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu z 30. apríla 2019, ktorý sa s touto námietkou sťažovateľky podrobne vysporiadal. Nad rámec uvedeného zdôraznil povinnosť sťažovateľky postupovať voči spotrebiteľke s nevyhnutnou odbornou starostlivosťou a na nesprávnosť vzorca, o ktorej musela vedieť, upozorniť alebo do zmluvy uviesť taký údaj o RPMN, ktorý reálne zodpovedal hodnote celkových nákladov dlžníka spojených s úverom a výške poskytnutého úveru. Za pochybenie okresného súdu nepovažoval, ak pri stanovení okamihu začiatku plynutia premlčacej doby vychádzal z listinného dôkazu – „prehlásenia“ [REDAKOVANÉ] z 20. júna 2019, a nepristúpil k výsluchu svedka.

II. Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti atakuje napadnuté rozsudky krajského súdu a najvyššieho súdu, pričom po stručnej rekapitulácii skutkového stavu uvádza, že hodnota RPMN uvedená v zmluve uzavretej so žalobkyňou bola vypočítaná postupom podľa zákonného vzorca účinného v čase jej uzavretia, t. j. 5. augusta 2005, ktorý však bol matematicky nesprávny. Uvedené pochybenie uznal aj zákonodarca, keď vykonal opravu zákonného vzorca novelou zákona č. 258/2001 Z. z., ktorou bola pôvodná príloha s rovnicou na výpočet RPMN nahradená úplne novou rovnicou, pričom tieto zmeny nadobudli účinnosť až 1. júla 2006, t. j. o 5 rokov neskôr. Sťažovateľka namietá, že konajúce súdy sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s jej zásadnými argumentmi, ktoré uplatnila proti procesnému nároku žalobkyne, čím porušili jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Konkrétne od všeobecných súdov nedostala odpoveď na jej námietku týkajúcu sa jej uloženia sankcie v podobe straty nároku na poplatky a úroky za jej postup pri výpočte RPMN v súlade s v tom čase platným a účinným zákonom. Obsahom aplikovanej právnej normy bol matematický vzorec, o ktorom sa až dodatočne (po uzavretí zmluvy so žalobkyňou) zistilo, že nebol „dostatočne kvalitný“, čo však predstavuje zlyhanie výlučne na strane tvorcu právnej normy, z ktorého nesmú pre jej adresátov vyplývať žiadne dodatočné povinnosti, a už vôbec nie riziko sankcie za postup v súlade s ňou. Podľa sťažovateľky nie je akceptovateľné, aby na adresáta právnej normy boli prenášané dôsledky zlyhania normotvornej činnosti zákonodarca. Napriek tomu, že konajúce súdy adresovali sťažovateľke kritiku, v zmysle ktorej mala postupovať v súlade s odbornou starostlivosťou, ani jeden zo súdov nedokázal uviesť, ako mala povinný údaj RPMN vypočítať „správne“.

8. Ďalej sťažovateľka dôvodí, že výhrada konajúcich súdov, podľa ktorej bolo jej povinnosťou uviesť údaj o RPMN reálne zodpovedajúci hodnote celkových nákladov dlžníka spojených s úverom a výške poskytnutého úveru, odporuje jej základnému právu na súdnu ochranu, do ktorého obsahu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy. V danom prípade zmluva o splátkovom úvere obsahovala údaj RPMN vypočítaný podľa prílohy účinnej v čase uzavretia zmluvy, preto za žiadnych okolností nemohla byť naplnená hypotéza právnej normy podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z., podľa ktorej sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru prichádzala do úvahy, iba ak RPMN nebola uvedená alebo ak jej výška odporovala zákonu. Zdôrazňuje, že sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru bola v § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. spojená s neuvedením údajov RPMN, a nie s porušením povinnosti podľa zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 634/1992 Zb.“), na ktorý poukázal dovolací súd v napadnutom rozsudku.

9. Súčasne sťažovateľka tvrdí, že napadnutými rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu bolo zasiahnuté taktiež do jej majetkovej sféry, a to tým, že bola nútená vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie zodpovedajúce zaplateným úrokom a poplatkom.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

10. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 8/2022).

11. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, v ktorom uviedla obsahovo identické námietky ako v ústavnej sťažnosti. Ústavný súd konštatuje, že nemá na opätovné posúdenie jej totožných argumentov právomoc (porov. napr. I. ÚS 17/2023, I. ÚS 546/2022), pretože už boli predmetom posúdenia v dovolacom konaní, ktoré sťažovateľka iniciovala a ktoré najvyšší súd zavŕšil vydaním napadnutého rozsudku o zamietnutí dovolania pre jeho nedôvodnosť podľa § 448 CSP. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K napadnutému rozsudku najvyššieho súdu:

12. Sťažnostné námietky prezentované v ústavnej sťažnosti možno rozdeliť do dvoch okruhov. Prvý z nich atakuje nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý podľa sťažovateľky žiadnym spôsobom nereagoval na jej zásadné dovolacie námietky. Ten druhý sa zameriava na ústavnú neakceptovateľnosť právneho záveru dovolacieho súdu (ako aj súdov nižšej inštancie), podľa ktorého má byť sťažovateľka sankcionovaná za to, že pri výpočte RPMN postupovala v súlade so zákonom platným a účinným v čase uzavretia zmluvy o splátkovom úvere, ktorý obsahoval matematicky nesprávny výpočet RPMN, čo bolo zákonodarcom následne „opravené“ až novelou zákona č. 258/2001 Z. z. s účinnosťou od 1. júla 2006.

13. Ústavný súd síce stabilne judikuje, že plne rešpektuje rozhodovací priestor najvyššieho súdu vrátane jeho kompetencie ústavne konformným spôsobom vymedziť si prípustnosť a spôsob rozhodovania o dovolaní (II. ÚS 398/08, I. ÚS 18/2020), no len pokiaľ neprekročí ústavné štandardy (I. ÚS 17/01). Konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch nie je vyňaté z rámca ústavnoprávnych princípov, preto ústavný súd musí dbať na to, aby boli dodržané záruky spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby interpretácia prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov nebola svojvoľná, ani formalistická a aby bola čo najústálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

14. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sa s prihliadnutím na svoje postavenie ochrancu ústavnosti zameral na posúdenie, či napadnutý rozsudok najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania sťažovateľky spĺňa atribúty ústavne akceptovateľného rozhodnutia.

15. Po dôkladnom oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku ústavný súd konštatuje, že závery najvyššieho súdu týkajúce sa namietanej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odpovedajú na výhrady sťažovateľky formulované v podanom dovolaní dostačujúcim spôsobom. K nosnému argumentu sťažovateľky spočívajúcemu v tvrdení, že súdy nižšej inštancie nereagovali na jej námietky týkajúce sa postupu pri výpočte RPMN, dovolací súd odkázal na dôvody poskytnuté krajským súdom, ktorý konanie sťažovateľky v súvislosti s nesprávne uvedeným údajom RPMN vyhodnotil ako klamanie spotrebiteľa. Najvyšší súd zdôraznil, že sťažovateľka musela mať o nesprávnosti vzorca na výpočet RPMN, ktorý tvoril prílohu k zákonu č. 258/2001 Z. z., vedomosť, a preto bolo jej povinnosťou postupovať s odbornou starostlivosťou, a buď spotrebiteľku na nesprávnosť daného údajja upozorniť, alebo do zmluvy uviesť taký údaj o RPMN, ktorý zodpovedal skutočnej hodnote celkových nákladov dlžníka spojených s úverom a výške poskytnutého úveru. Sťažovateľke totiž muselo byť známe, že výška RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako výška úrokovej sadzby. Najvyšší súd tak uzavrel, že údaj RPMN, i keď vypočítaný podľa vzorca uvedeného v prílohe v tom čase platného a účinného zákona, treba považovať za nesprávny, skresľujúci cenu úveru, a tak nepochybne v neprospech spotrebiteľky (žalobkyne). Odôvodnenie rozsudku krajského súdu v spojení s prvoinstančným rozsudkom vyhodnotil za náležité, zrozumiteľné a spĺňajúce všetky náležitosti vyžadované § 393 CSP (bod 22 napadnutého rozsudku).

16. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje princíp zvýšenej súdnej ochrany spotrebiteľa, a to obzvlášť v oblasti spotrebiteľských právnych vzťahoch (pozri napr. III. ÚS 193/2023), ktoré sú jedným z príkladov nerovných vzťahov. Ochrana spotrebiteľa predstavuje taktiež jeden z princípov, na ktorých je založené fungovanie Európskej únie (porov. čl. 4 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) a ktorými sa musia členské štáty, resp. ich orgány pri svojej činnosti riadiť alebo ich brať do úvahy pri začleňovaní obsahu unijného práva do vnútroštátneho právneho poriadku alebo, naopak, pri zdržaní sa určitej právnej úpravy. Pre všeobecné súdy z toho plynie povinnosť interpretovať a aplikovať vnútroštátne právo „eurokonformným“ spôsobom, t. j. v prípadoch viacerých možných výkladových variantov zvoliť ten, ktorý bude v súlade s právom Európskej únie (napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 3725/13 z 10. 4. 2014). Pri aplikácii princípov ochrany spotrebiteľa sa pritom vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň jeho informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudok Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98 27. 6. 2000, bod 25). Tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom (dodávateľom) môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (už citovaný rozsudok Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, bod 27).

17. Ak sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že konajúce súdy neaplikovali v jej prípade relevantnú právnu normu, keďže sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru bolo v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. možné postihnúť veriteľa iba za neuvedenie hodnoty RPMN,

resp. za uvedenie hodnoty nezodpovedajúcej výpočtu podľa prílohy k zákonu č. 258/2001 Z. z., ústavný súd tento jej názor nezdiera.

18. Údaj o RPMN predstavuje jednu z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá udáva percentuálny podiel z dlžnej sumy, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť za obdobie jedného roka v súvislosti so splátkami, správou a ďalšími výdavkami spojenými s čerpaním úveru. Zásadný význam údaja o RPMN pripisuje aj Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), ktorý mal v rámci svojej judikatúry príležitosť zdôrazniť, že táto sadzba umožňuje spotrebiteľovi posúdiť z hospodárskeho hľadiska rozsah jeho záväzku, ktorý obsahuje uzavretie zmluvy o úvere. Je tak nepochybné, že táto zmluvná podmienka je pre spotrebiteľa podstatná (pozri rozsudky Radlinger a Radlingerová, C-377/14 z 21. 4. 2016, bod 90, a tam citovanú judikatúru; Home Credit Slovakia, C-42/15 z 9. 11. 2016, EU:C:2016:842, bod 66, a tam citovanú judikatúru, ako aj EOS KSI Slovensko, C-448/17 z 20. 9. 2018, EU:C:2018:745, bod 64). Predmetný údaj je tak možné považovať za akýsi indikátor posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru, lebo zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom, a teda je spôsobilý ovplyvniť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k spotrebiteľskému úveru (m. m. IV. ÚS 399/2022).

19. Konajúce súdy v danom prípade nepochybnili, že vzorec určený na výpočet RPMN obsiahnutý v prílohe k zákonu č. 258/2001 Z. z. (účinný v čase uzavretia zmluvy), podľa ktorého sťažovateľka postupovala, bol matematicky chybný v dôsledku nesprávnej transpozície smernice Rady č. 87/102/EHS z 22. decembra 1986 v znení smernice č. 98/88/EHS a smernice č. 98/7/ES (ďalej len „smernica“), keďže vzorec pre výpočet RPMN nesprávne predpokladal, že spotrebiteľsky úver bude splatený jednou splátkou bez akýchkoľvek poplatkov. V porovnaní s RPMN vypočítanou podľa smernice bol údaj stanovený podľa vzorca obsiahnutého v zákone č. 258/2001 Z. z. značne podhodnotený, pričom tento stav transpozičného lapsusu trval až do účinnosti „opravnej“ novelizácie č. 264/2006 Z. z, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov a o zmene zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorou sa tento nesprávny vzorec opravil. Za podstatné však najvyšší súd (zhodne so súdmi nižšej inštancie) považoval to, že sťažovateľka ako banka (profesionál) musela mať o tejto skutočnosti vedomosť, keďže úroková sadzba nemôže byť vyššia, ako je RPMN (v posudzovanom prípade bola úroková sadzba 17,30 % a RPMN 10,31 %, pozn.). Uvedené tvrdenie pritom sťažovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi a ani v ústavnej sťažnosti nerozporovala. Ak preto najvyšší súd dospel k záveru, že povinnosťou sťažovateľky bolo upozorniť spotrebiteľku na okolnosť nesprávneho vzorca pre výpočet RPMN, prípadne uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere objektívny údaj zohľadňujúci všetky skutočné náklady spojené s poskytnutím úveru, ústavný súd neidentifikoval v týchto prijatých záveroch žiadny ústavnoprávny deficit.

20. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že právo chráni záujem spotrebiteľa na neskreslenej predstave o reálnej nákladovosti spotrebiteľských úverov a na ich relatívne jednoduchej porovnateľnosti s inými úverovými produktami, pričom, ako už bolo uvedené jedným, zo zásadných ukazovateľov je práve RPMN. Nesprávne určená výška RPMN môže u spotrebiteľa vyvolať dojem, že ponúkaný spotrebiteľský úver je pre neho cenovo výhodnejší, ako tomu v skutočnosti je, a teda môže zapríčiniť, že spotrebiteľ uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere s odlišnými cenovými vlastnosťami, ako bola jeho odôvodnená predstava, teda zmluvu, ktorú by neuzatvoril v prípade, keby mal úplné a správne informácie o cene spotrebiteľského úveru.

Rovnako aj Súdny dvor akcentuje požiadavku transparentnosti zmluvných podmienok, ktorá by nemala byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska, ale, naopak, vzhľadom na to, že systém ochrany spotrebiteľa vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s podnikateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, najmä pokiaľ ide o úroveň informovanosti, táto požiadavka jasného a zrozumiteľného vypracovania zmluvných podmienok, a teda transparentnosti, sa musí chápať široko (rozsudok vo veci Andriuc a i., C-186/16 z 20. 9. 2017, EU:C:2017:703, bod 44).

21. Ústavný súd s ohľadom na už uvedené nevidí ústavne relevantný dôvod na svoj kasačný zásah do napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý žiadnu z uplatnených dovolacích námietok sťažovateľky neponechal bez povšimnutia, ale zrozumiteľne a dostatočne sa vysporiadal so všetkými výhradami sťažovateľky, pričom jeho posúdenie je v okolnostiach danej veci možným a ústavne akceptovateľným posúdením. Uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov považuje za ústavne konformný a nepopierajúci ich účel a význam. V závere dodáva, že konajúce súdy v prejednávanej veci uprednostnili výklad v prospech spotrebiteľa a jeho ochrany, pričom predostretá argumentácia sťažovateľky tento prvok vyššieho stupňa ochrany žalobkyne ako slabšej zmluvnej strany nezohľadňuje.

22. Keďže v danom prípade ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, odmietol ústavnú sťažnosť aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

23. Z dôvodov ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označených vlastníckych práv. Sťažovateľkou označený čl. 20 ods. 5 ústavy sa týka zásahu do majetku nadobudnutého nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov, a teda nesúvisí s prejednanou vecou. Aj v tejto časti preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 1. februára 2024

Miloš Maďar
predseda senátu